

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Zdeňka Kühna, Ph.D., v právní věci **žalobce: MASOX a.s.**, se sídlem Václavské nám. 794/38, Praha 1, zast. Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti **žalovanému: Magistrát města Brna, odbor rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2011, č. j. MMB/0050260/2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2013, č. j. 31 Af 44/2011 - 165,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2011, č. j. MMB/0050260/2011. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl odvolání proti platebnímu výměru Úřadu městské části Brno - Řečkovice a Mokrý Hora ze dne 22. 12. 2010, č. j. VLT-vym2/2010/EO, kterým byl stěžovateli doměřen místní poplatek za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a to za období od 1. 7. 2010 do 31. 12. 2010.

[2] V napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, krajský soud uvedl, že předmětem posuzované věci je výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené

Ministerstvem financí“, který je užit v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích při vymezení předmětu místního poplatku. K tomu se v dané souvislosti váže posouzení, zda pod tento pojem spadá interaktivní videoloterní terminál. Jiné herní zařízení povolené Ministerstvem financí není zákonem definováno, nicméně z logického a systematického hlediska jde o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, které však slouží témuž účelu. Znamená to, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, což je jedním ze znaků výherního hracího přístroje dle § 17 odst. 1 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o loteriích“), avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku, případně další komponenty, je schopen realizovat celý proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[3] Krajský soud dále zdůraznil smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím ovlivnit negativní externality vznikající na jejich území. Skutečnost, kde dojde k vygenerování výhry nebo prohry (zda je to v samotném automatu na místě či v centrální řídicí jednotce umístěné jinde), je pro hráče nepodstatná, toho zajímá samotná hra či výhra. Z hlediska poplatkové povinnosti má být proto obdobně nerozhodné, na jakém principu či jakým mechanismem je hra provozována. Krajský soud v dané souvislosti odkázal na vyjádření senátora Jaroslava Kubery k návrhu pozměňovacího zákona k zákonu o podpoře sportu, z něhož vyplývá, že zpoplatňování interaktivních videoloterních terminálů se mělo dostat na roveň výherních hracích přístrojů.

[4] Krajský soud dále dovodil, že místnímu poplatku podléhá každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí bez ohledu na to, zda je fakticky provozováno či nikoli. Jde tak o paušální poplatek, jehož výše se může dle zákona pohybovat v rozmezí od 1 000 Kč do 5 000 Kč za tři měsíce. Zde bylo poukázáno na závěry Ústavního soudu přijaté v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (dostupném z <http://nalus.usoud.cz> stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, případně jako U 55/15 SbNU 309).

[5] Interpretací bylo možno dojít k závěru, že pod pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ spadá každý interaktivní videoloterní terminál jakožto koncové zařízení, jelikož zákonodárce zvolil v zákoně obecný pojem, pod který budou spadat i herní zařízení vyvinutá v budoucnu. Dle krajského soudu tak nebylo možno aplikovat zásadu *in dubio pro libertate*.

[6] Krajský soud ve svém rozhodnutí rovněž poukázal na charakteristiku videoloterních terminálů na stránkách www.wikipedia.cz nebo www.vyherni-automaty.info. Dále neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného a zdůraznil, že pro právní výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ není určující sdělení Elektrotechnického zkušebního ústavu, společné stanovisko tohoto ústavu a Institutu pro testování a certifikaci ani žádost Ministerstva financí ze dne 3. 6. 2010, č. j. 34/66682/2010. Nejde totiž o subjekty kompetentní k podání autoritativního výkladu zákonných pojmů.

[7] V případě interaktivních videoloterních terminálů je dle krajského soudu splněna i zákonná podmínka toho, aby tato zařízení podléhala povolení Ministerstvem financí, které se realizuje na základě § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Ministerstvo přitom povolovalo provozování určité hry za vymezených podmínek na konkrétních vymezených místech.

Rozdíl mezi slovy „povoluje“ či „schvaluje“ používaný v rozhodnutích Ministerstva financí nepovažoval krajský soud za určující. Pod pojmem „povolené Ministerstvem financí“ je nutno rozumět povolení pro centrální řídicí jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následná povolení pro další koncová zařízení.

[8] S odkazem na nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, krajský soud zamítl námitku o protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích.

[9] Krajský soud tak dospěl k závěru o nedůvodnosti podané žaloby, kterou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud zvolil takový výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“, který nezohlednil technické a herní aspekty provozování centrálního loterního systému. Krajský soud přitom odmítl přihlídnout ke stanovisku Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, které si vyžádalo Ministerstvo financí pro účely výkladu zákona o místních poplatcích, aniž by bylo řádně odůvodněno, proč tak soud postupoval. Bez znalosti technické stránky fungování daných přístrojů přitom nelze podat správný právní výklad. To jen dokresluje fakt, že krajský soud odkazoval na internetové zdroje typu www.wikipedia.cz nebo www.vyherni-automaty.info, tedy zdroje neproověřené a anonymní. Krajský soud neprovedl ani důkaz místním šetřením v herně *Bowling bar Vysočina* a herně *Vysočina*.

[11] Stěžovatel považuje za předmět místního poplatku ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích funkčně nedělitelný celek tvořený třemi částmi: centrální řídicí jednotkou, místní kontrolní jednotkou a jednotlivými koncovými terminály. Předmětem poplatku však nemohou být samotné koncové terminály, které neumožňují současně přijmout vklad a vygenerovat náhodu či předem neznámou událost rozhodující o výhře či prohře sázejícího.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že prostřednictvím místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích mohou obce projevovat svou regulační pravomoc. Obce mají sice možnost regulovat umístění či úplně zakázat technická zařízení určená k provozování sázkových her, což však nelze dávat do souvislosti s oprávněním obce vybírat místní poplatek.

[13] V kasační stížnosti bylo poukázáno na nálezn Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, který dle stěžovatele potvrdil skutečnost, že videoloterní terminál je pouhou součástí funkčně nedělitelného elektronického systému tvořeného centrální řídicí jednotkou, místní kontrolní jednotkou a neomezeným počtem videoloterních terminálů jakožto koncových jednotek.

[14] Další kasační námitka směřovala proti tomu, že krajský soud vyvozoval úmysl zákonodárce z vyjádření senátora Kubery při procesu schvalování zákona č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon o místních poplatcích. Úmysl zákonodárce musí být vyjádřen kvalifikovaným způsobem, např. v důvodové zprávě, ale nemůže se jednat o výroky

jednotlivých členů zákonodárných sborů. Stěžovatel naopak sám poukázal na další legislativní změny v zákoně o místních poplatcích a poukázal na vyjádření poslance Jana Farského k návrhu zákona č. 300/2011 Sb., kterým se novelizoval zákon o místních poplatcích.

[15] Stěžovatel rovněž namítl porušení zásady *in dubio mitius* a zásady *in dubio pro libertate*, jelikož je přesvědčen, že v dané věci existovalo několik výkladů zákona a měl pak být aplikován výklad zákona pro stěžovatele nejpříznivější. To se však nestalo a vůči stěžovateli byl použit výklad zákona s daleko závažnějšími důsledky v podobě nutnosti platit vyšší částku poplatku. Krajský soud se přitom dle stěžovatele s námitkou aplikace zmíněných zásad nedostatečně vypořádal, jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný.

[16] Dle stěžovatele nemůže obstát ani argumentace krajského soudu týkající se povolování videoloterních terminálů, kterou stěžovatel navíc považuje za nesrozumitelnou a neodůvodněnou. Pokud však měl soud na mysli, že terminály podléhají povolení ze strany Ministerstva financí, které je součástí povolení pro centrální loterní systém, pak stěžovatel uvedl, že takové povolení se vztahovalo vždy k provozování sázkové hry prostřednictvím centrálního loterního systému jako celku, nikoli prostřednictvím jednotlivých terminálů.

[17] Stěžovatel se nemohl ztotožnit ani s tím, že krajský soud aproboval postup podle metodických doporučení Ministerstva financí za situace, kdy výklad pojmu jiné technické herní zařízení byl nejednoznačný a ministerstvo vydalo několik poněkud odlišně odůvodněných metodických sdělení. Krajský soud tak měl předmětné doporučení podrobit přezkumu.

[18] Za chybné označil stěžovatel i závěry krajského soudu o tom, že pro placení místního poplatku není relevantní doba skutečného provozu technického herního zařízení. Stěžovatel nerozumí tomu, proč se krajský soud této otázce tak obšírně věnoval, když skutečná doba provozu jiného technického herního zařízení odpovídala celé době vyměřovacího období. Navíc dle názoru stěžovatele z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhodný je v daném ohledu požadavek uvedení zařízení do provozu, resp. zahájení provozu.

[19] Ani závěr o dostatečně zjištěném skutkovém stavu ze strany správních orgánů nemůže obstát. Stěžovatel sice ve svých původních ohlášeních uvedl jednotlivé koncové terminály, ale ta doplnil ohlášením ze dne 25. 8. 2010 pro CLS ProLink, IconicSb, MAGIC LOTTO, APEX a KAJOT a ohlášením ze dne 5. 9. 2010 na herní zařízení RULETA, typ UFO 8, podle kterých také místní poplatek zaplatil na základě jím zastávaného právního výkladu. Není tak správný závěr krajského soudu, že skutkový stav věci stěžovatelem rozporován nebyl, když ani žalovaný ani krajský soud dodatečná ohlášení ve svých rozhodnutích neuvedly.

[20] V kasační stížnosti se stěžovatel posléze vymezil vůči postupu správních orgánů, při němž byl místní poplatek doměřen. Dle názoru stěžovatele však zákon předpokládá pouze vyměření místního poplatku, nikoli jeho doměření. Správně tak mělo být postupováno tak, že místní poplatek měl být vyměřen v celé výši s tím, že se v rozhodnutí vyznačí rozdíl mezi tvrzeným a vyměřeným místním poplatkem a pro rozdíl se stanoví náhradní lhůta splatnosti.

[21] Závěr krajského soudu v bodu [45] jeho rozsudku, že stěžovateli v žádném případě nemohlo svědčit legitimní očekávání, že může hazard provozovat bez zatížení místním

poplatkem, považuje stěžovatel za nesrozumitelný, jelikož nerozumí tomu, k jakým skutkovým okolnostem se vztahuje.

[22] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[23] Žalovaný nepovažoval za nutné ke kasační stížnosti doplňovat nic dalšího nad rámec vyjádření obsažených v soudním spise a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Vyjádření stěžovatele

[24] Stěžovatel v průběhu řízení o kasační stížnosti zaslal Nejvyššímu správnímu soudu podání nazvané vyjádření, kde uvedl další důvod, pro který považuje napadený rozsudek krajského soudu za nezákonný. Dle jeho názoru napadený platební výměr stejně jako rozhodnutí o odvolání neobsahovaly specifikaci zpoplatněných koncových zařízení, což činilo tato rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Krajský soud přitom tuto vadu zcela pominul. Stěžovatel v dané souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 29/2013 - 34.

[25] Dále stěžovatel zjistil, že v průběhu řízení o nynější kasační stížnosti vydal Nejvyšší správní soud rozsudky ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, a ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 48/2013 - 49, s nimiž stěžovatel nesouhlasí. Stěžovatel následně obsírně rozebral důvody svého nesouhlasu, které se týkají zásady *in dubio mitius* a zásady *in dubio pro libertate*, otázky regulatorní pravomoci obcí u místních poplatků dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, role technického hlediska při výkladu předmětné problematiky a předpokladů vzniku poplatkové povinnosti z hlediska uvedení zařízení do provozu, přičemž navrhl předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

V. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[26] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

V. a) Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a neprovedení navržených důkazů

[27] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu je možné se zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný

pod č. 617/2005 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč žalobní námitky považoval za nedůvodné, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí po posouzení jejich náležitostí a obsahu na základě uvedených kritérií neshledal.

[28] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu především v absenci vypořádání žalobní námitky týkající se nezbytnosti aplikace právní zásady *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji), respektive *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch nositele základních práv). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že aplikace těchto zásad předpokládá existenci více (nejméně dvou) rovnocenně obhajitelných výkladů konkrétního ustanovení právního předpisu. Vzhledem k tomu, že krajský soud nepovažoval ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích za nejednoznačné a umožňující dvojí výklad, nebyla tato zásada při jeho rozhodování aplikována. Krajský soud v bodě [33] napadeného rozsudku jednoznačně konstatoval, že se neuchýlil k aplikaci daných zásad, protože nebylo možno dospět k závěru, že jednotlivé interaktivní videoloterní terminály místnímu poplatku nepodléhají. Posouzení otázky, zda k porušení stěžovatelem namítané zásady skutečně došlo, je uvedeno níže.

[29] Další námitkou, kterou krajský soud ve svém rozsudku podle mínění stěžovatele opomněl vypořádat, jsou technické aspekty stěžovatelem provozovaných zařízení (interaktivních videoloterních terminálů), jelikož bez posouzení technické stránky fungování jiného technického herního zařízení nelze ani provést správný právní výklad. K namítanému Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud ve svém rozsudku rozebral, že předmětem místního poplatku jsou provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Jiné technické zařízení přitom dle krajského soudu nebylo v zákoně definováno, krajský soud tak dovodil, že musí sloužit stejnému účelu jako výherní hrací přístroj ve smyslu § 17 zákona o loteriích, byť některé jeho technické znaky mohou být odlišné. Krajský soud připustil, že interaktivní videoloterní terminál není kompaktní, nicméně v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku je schopen realizovat herní proces, jde tedy o jiné technické zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje, které však slouží shodnému účelu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z uvedeného je patrné, jakými úvahami svůj závěr krajský soud odůvodnil, jeho rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné. Z rozsudku krajského soudu totiž lze jednoznačně dovodit, že technické aspekty interaktivního videoloterního terminálu nebyly určující.

[30] V dané souvislosti je možno uvést, že z napadeného rozsudku je rovněž patrné, proč nebylo podstatné stanovisko Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, které si vyžádalo Ministerstvo financí. Tyto instituce se totiž vyjadřovaly k technickým aspektům, u nichž krajský soud zdůvodnil, že nejde o určující otázku. Je

zřejmé, že ani místní šetření v *Bowling baru Vysočina* a herně *Vysočina* by k technickým aspektům, které navíc nebyly dle krajského soudu určující, nemohlo přinést nic nového, provedení místního šetření tak bylo skutečně v tomto ohledu nadbytečné.

[31] Jako nepřezkoumatelný nevyhodnotil zdejší soud ani závěr krajského soudu týkající se povolování interaktivních videoloterních terminálů. Z rozsudku krajského soudu je patrné, že povolovací rozhodnutí Ministerstva financí obsahovala určení podmínek a konkrétních míst, na kterých se povoluje provozovat loterie a jiné podobné hry ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Součástí těchto rozhodnutí je tak i určení umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů, bez něhož by nebylo možno dané terminály umístit, tudíž že i terminály podléhají povolení. O tom, že tato úvaha byla z rozsudku seznatelná, svědčí ostatně i to, že s ní stěžovatel v kasační stížnosti věcně polemizoval, byť dle názoru zdejšího soudu stěžovatel zcela nedůvodně dodal, že tuto úvahu musel v napadeném rozsudku hledat mezi řádky.

[32] O nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost nesvědčí ani tvrzení stěžovatele, že se dle jeho názoru krajský soud „poměrně obsírně“ věnoval problematice relevance skutečné doby provozu jiného technického herního zařízení pro vyměření poplatku, i když dle stěžovatele doba jeho provozu odpovídala celé době vyměřovacího období. Z toho stěžovatel dovodil, že rozsudek není individualizovaný a že závěry soudu nejsou činěny ve vztahu ke konkrétnímu skutkovému stavu. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost také může mj. způsobit to, jestliže je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právě odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). O takový případ se však v nynější věci nejedná, jelikož vazba zmíněného hodnocení krajského soudu k jím posuzované věci je zcela zjevná (šlo o zhodnocení naplnění podmínek pro předmětný místní poplatek, který tvořil středobod posuzování nynější věci). Nelze přitom ani soudit, že by závěry krajského soudu popíraly skutkové okolnosti případu. To, že stěžovatel považuje napadený rozsudek v dané části za velmi podrobný či „poměrně obsírný“, zcela jistě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.

[33] I hodnocení krajského soudu uvedené v bodě [45] o tom, že stěžovateli nemohlo svědčit legitimní očekávání, že hazard může provozovat bez zatížení místním poplatkem, má jasně danou návaznost na žalobní námitky. Z vyznění bodu [45] rozsudku krajského soudu je patné, že se dotýká žalobní námitky o neústavnosti novely zákona o místních poplatcích. Tuto námitku krajský soud vypořádal především odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (č. 39/2013 Sb.), nicméně i pojednání krajského soudu o legitimním očekávání navazovalo na jeho závěr (zmíněný v bodě [45] jeho rozsudku), že zpoplatnění jiných technických herních zařízení místním poplatkem nebylo protiústavní a proběhlo legitimním způsobem. Nejvyšší správní soud pak nemůže souhlasit se stěžovatelem, který namítal nesrozumitelnost nastíněného hodnocení krajského soudu z důvodu nejasnosti, ke kterým skutkovým okolnostem se vztahuje.

[34] Stěžovatel dále krajskému soudu vytkl, že se nezabýval skutečností, že platebním výměrem byl místní poplatek stěžovateli doměřen v té části, v níž nebyl zcela uhrazen, ačkoli má stěžovatel za to, že mu měl být vyměřen poplatek v celé výši. Dle stěžovatele pak měl být ve správním rozhodnutí vyznačen rozdíl mezi tvrzeným a vyměřeným místním poplatkem a pro rozdíl měla být stanovena náhradní lhůta splatnosti. Tato námitka nebyla krajskému soudu vůbec přednesena. Důvod, proč se k ní krajský soud nevyjádřil, lze tak přičítat jen nedostatku stěžovatelovy procesní aktivity, nikoli však pochybení krajského soudu. Nejde tak ani o důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[35] Lze tedy uzavřít, že krajský soud v odůvodnění rozsudku věcně vypořádal všechny uplatněné žalobní námitky, a rozhodnutí tudíž vadnou nepřezkoumatelnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. netrpí. Krajský soud dále řádně zdůvodnil, proč nebylo vyhověno těm důkazním návrhům, u nichž nebyly navržené důkazy provedeny.

V. b) Vymezení předmětu místního poplatku

[36] Jak již bylo zmíněno výše, stěžejní námitkou projednávané věci je od počátku správního řízení vymezení předmětu zpoplatnění a s tím související výhrada k uplatnění zásady v pochybnostech mírněji, resp. ve prospěch stěžovatele. Jedná se o výklad ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, dle něhož poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[37] Před vlastním vypořádáním těchto klíčových námitek Nejvyšší správní soud připomíná, že se již uvedenými právními otázkami zabýval např. ve stěžovatelem zpochybněném rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, a dále např. v rozsudcích ze dne 13. 6. 2013, č. j. 2 Afs 27/2013 - 34 a č. j. 2 Afs 28/2013 - 34, ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 26/2013 - 34, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37, ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, a ze dne 9. 4. 2014, č. j. 9 Afs 62/2013 - 108. Na argumentaci uvedenou v těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud navazuje i v nyní posuzované věci, přičemž nenašel důvod se od ní odchýlit a předložit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, jak navrhoval stěžovatel.

[38] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné rekapitulovat alespoň stručně historický vývoj dotčené právní úpravy. Dne 16. 6. 2010 nabyl účinnosti zákon č. 183/2010 Sb., kterým se mění mj. práve zákon o místních poplatcích. Ústavní konformitu přijetí této novely zákona o místních poplatcích posuzoval Ústavní soud, který legislativní proces shledal v souladu se zákonem [viz náleze ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 (39/2013 Sb.)]. Na základě této novely zákona o místních poplatcích mohly obce zavést obecně závaznou vyhláškou nejen (již existující) poplatek za *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) v návaznosti na § 17 odst. 1 zákona o loteriích], ale nově i za tzv. *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. Právní úprava zavedená zákonem č. 183/2010 Sb. však v praxi vyvolala pochybnosti ohledně definice pojmu jiného technického herního zařízení a následně polemiku o oprávněnosti obecních úřadů, jakožto správců poplatku, vybírat předmětný místní poplatek za koncové interaktivní videoloterní terminály. Tyto pochybnosti ukončila, s účinností od 14. 10. 2011, novela zákona o loteriích, provedená zákonem č. 300/2011 Sb., která novelizovala nejen zmiňovaný zákon, ale i zákon o místních poplatcích. Nově byl zpřesněn předmět místního poplatku dle ustanovení § 10a tak, že mu podléhal nejen každý

povolený *výherní hrací přístroj* [§ 2 písm. e) zákona o loteriích], ale i každý *koncový interaktivní videoloterní terminál* [§ 2 písm. l) zákona o loteriích] a každé herní místo lokálního herního systému [§ 2 písm. n) zákona o loteriích]. Do té doby tedy panovala terminologická nekonzistence mezi zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, neboť pojem „jiné technické herní zařízení“ nebyl zákonem o loteriích používán. Zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, kterým byl novelizován jak zákon o místních poplatcích, tak částečně i zákon o loteriích, byl § 10a zákona o místních poplatcích k 31. 12. 2011 zcela derogován.

[39] Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013 ve vztahu k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ k závěru, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat pouze z technických parametrů přístroje, nýbrž především z jejich funkce. Interaktivní videoloterní terminály je v tomto pojetí nutno považovat za „jiná technická herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti stanovené místní samosprávou. Pro účely zpoplatnění místními poplatky proto není rozhodné, na jakém principu je povolená loterie provozována, ale zda naplňuje vlastnosti výherního hracího přístroje, tj. zda umožňuje hru. Za situace, kdy by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, ztratil by posuzovaný místní poplatek fakticky smysl, neboť jednomu poplatku by podléhal nekonečný počet koncových přístrojů videoloterních terminálů.

[40] Nejvyšší správní soud v dané souvislosti trvá na názoru, že jednou z funkcí předmětného místního poplatku je i regulatorní funkce. Způsobů, jakými lze lidské chování regulovat, je více. Příkladem sem lze zařadit úplné zákazy, stanovení podmínek pro určitou činnost, nejružnější povolení apod. Jedním ze způsobů této regulace je též zpoplatnění určité činnosti, jejímž charakteristickým rysem je to, že ovlivňuje chování svých adresátů skrze změnu (snížení) ekonomické výtěžnosti předmětu zpoplatnění (jde např. o odvod za odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu). Oproti úplnému zákazu či stanovením podmínek je regulace pomocí poplatků v určitém smyslu pro své adresáty méně svazující, jelikož jim natolik striktně nediktuje, jak mají regulovanou činnost provádět. Na druhou stranu adresáti poplatkové regulace pociťují její ekonomický dopad, který je může nutit optimalizovat své činnosti, a to především ve směru snížení jejich rozsahu. Takové působení je nepochybné i u zpoplatnění každého koncového zařízení interaktivních videoloterních terminálů.

[41] Není přitom vyloučeno, aby jedna typově vymezená činnost podléhala více způsobům regulace (např. poplatku, povolení i určení podmínek). Čím větší patologické dopady určitá regulovaná činnost má nebo může mít, tím přísnější regulaci či užití vícera typů regulace u ní lze očekávat. Jak ostatně v dané souvislosti uvedl Ústavní soud, „je notorií, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametrů té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [...] Ústavní soud má tak vážné pochybnosti o tom, zda by tato oblast jako celek neměla být legislativou svěřena do výkonu samosprávy obcí a zda tedy příčina nyní posuzovaného návrhu spíše netkví v samotné právní úpravě obsažené v loterijním zákoně“ (srov. Pl. ÚS 56/10,

publ. pod č. 293/2011 Sb.; N 151/62 SbNU 315). Právě s ohledem na společenské dopady loterií a jiných podobných her zdejší soud vidí opodstatnění v tom, že obce mohly v rozhodné době na svém území nejen obecně závaznými vyhláškami regulovat umístění interaktivních videoloterních terminálů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10; č. 202/2011 Sb.; N 110/61 SbNU 625), ale mohly i jednotlivé koncové terminály podrobit místnímu poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích. To, že obce mohly volit mezi různými způsoby regulace či jejich kombinací u videoloterních terminálů, umožňovalo přijmout úpravu co nejvíce vyhovující místním poměrům.

[42] V daném ohledu lze poukázat na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 2 Afs 91/2013 - 56, bod [27], v němž bylo uvedeno, že přijetí obecně závazné vyhlášky dle § 50 odst. 4 zákona o loteriích nebylo jediným možným regulačním způsobem interaktivních videoloterních terminálů na území obce. Dotčené ustanovení lze chápat jako krajní možnost, kterou mají obce při regulaci hazardu na svém území, když mohou omezit či dokonce zakázat sázkové hry, loterie a jiné podobné hry na svém území. Pokud se však obec rozhodne tolerovat provozování interaktivních videoloterních terminálů, nevylučuje zmíněné ustanovení zákona o loteriích uvalit na provoz těchto přístrojů místní poplatek, jehož stanovení v sobě nese rovněž regulatorní funkci.

[43] Stěžovatel ve své argumentaci zdůrazňuje především požadavek na kompaktnost herního zařízení, resp. funkční nedělitelnost z hlediska způsobilosti realizovat celý herní proces, kterou koncové videoloterní terminály postrádají. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v závěru, že technické odlišnosti interaktivního videoloterního terminálu a výherního hracího přístroje nelze zpochybnit. Zdejší soud však již ve své dřívější judikatuře v obdobné věci dospěl k závěru, že tyto odlišnosti nejsou při výkladu příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích podstatné: *„Interpretace zákona o místních poplatcích nemůže vycházet pouze a jedině ze znalosti technických parametrů. Pokud by byl připuštěn tento postup odporující základním východiskům podoby a interpretace právních norem, právě tehdy by se stávalo dotčené ustanovení nesrozumitelným. Navíc by byl před faktickým smyslem a účelem právní normy upřednostněn technický či odborný parametr, což nelze akceptovat“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 55/2013 - 37). Z pohledu právní kvalifikace interaktivního videoloterního terminálu jako tzv. jiného technického herního zařízení nejsou tudíž technické aspekty herního zařízení určující.

[44] Při nalézání obsahu právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ je v celkovém společenském kontextu třeba přihlídnout rovněž ke vnímání interaktivních videoloterních terminálů samotnými uživateli. Nejvyšší správní soud v této souvislosti např. v rozsudku ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, dospěl k závěru, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na výherním hracím přístroji či videoloterním terminálu; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u výherního hracího přístroje), anebo v centrálním loterním systému (v případě videoloterního terminálu). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky jejich užívání; v obou případech je pociťují obce, na jejichž území se tato zařízení nacházejí. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12. Z pohledu výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ je tudíž jeho technická podstata okrajovým kritériem.

[45] Technickou povahu sporné otázky výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ prokazoval stěžovatel odborným stanoviskem Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, dle kterého je ve shodě s názorem stěžovatele nutné z hlediska techniky herního procesu vnímat centrální jednotku a koncové zařízení jako jeden celek. Nejvyšší správní soud nad rámec shora provedené úvahy o okrajové úloze technických aspektů herních zařízení zdůrazňuje, že posuzování právních otázek je bytostně spjato se soudním rozhodováním a je doménou soudu. Proces poznávání práva směřující k výkladu obsahu právních norem proto nemůže být předmětem dokazování. Stanoviska odborných pracovišť proto nejsou pro soud při výkladu právních pojmů nijak závazná. Přijatá právní úprava zákona o místních poplatcích měla jednoznačně za cíl z hlediska zpoplatnění postavit sobě na roveň jednotlivá herní zařízení, a reagovat tak na rozmach interaktivních videoloterních terminálů, které do té doby místním poplatkům nepodléhaly, a byly tedy fakticky neregulovatelné. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se způsobem, jakým se krajský soud postavil k namítaným stanoviskům Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci.

[46] Krajský soud provedl důkaz navrženými stanovisky Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci, která hovořila o technické povaze videoloterních terminálů. Měl tak informace o technické stránce věci, nicméně dospěl k závěru, že technické aspekty nemohou být určující při výkladu právní normy. Za tohoto stavu nelze krajskému soudu nic vytknout v tom ohledu, že odmítl provést důkaz místním šetřením v *Bowling bar Vysočina* a herně *Vysočina*, kterým chtěl dle protokolu o ústním jednání před krajským soudem stěžovatel prokazovat též to, že terminál nemůže fungovat bez napojení na centrální jednotku. Šlo totiž o informaci, kterou krajský soud již měl, a navíc o technický aspekt, který vyhodnotil jako nepodstatný.

[47] V dané souvislosti lze v podmínkách nynějšího případu odmítnout výhrady stěžovatele proti postupu krajského soudu, který v bodě [34] svého rozsudku citoval internetové stránky www.wikipedia.cz nebo www.vyherni-automaty.info. Nejvyšší správní soud připouští, že k takovým internetovým zdrojům informací je nutno přistupovat s nejvyšší obezřetností vzhledem ke způsobu, jakým jsou texty na nich utvářeny. Na druhou stranu ani tyto informační zdroje nelze apriorně odmítat (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24). V nynější věci krajským soudem použitou citaci zdejší soud nepovažoval za problematickou z toho důvodu, že se citovaný text vyjadřoval k tomu, že systém videoloterních terminálů pracuje na principu sázkové hry se stanovenou pravděpodobností výhry, a k tomu, že terminál musí být napojen na centrální server. V případě spojení terminálu s centrální řídicí jednotkou tak šlo o informace nikoli odlišné od toho, co šlo zjistit např. ze stanovisek Elektrotechnického zkušebního ústavu a Institutu pro testování a certifikaci. V případě informace o tom, že technický systém čítající terminály pracuje na principu sázkové hry se stanovenou pravděpodobností výhry, jde o zřejmou a nespornou skutečnost. Stěžovatel ostatně ani nijak v kasační stížnosti nezpochyboval pravdivost či přesnost informace v textu, který byl krajským soudem citován.

[48] Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil s hodnocením krajského soudu, které se týkalo povolování loterií a jiných podobných her, jež krajský soud činil v návaznosti na to, že předmětnému místnímu poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích podléhalo jiné technické herní zařízení *povolené Ministerstvem financí*. Zdejší soud souhlasí

s krajským soudem v tom, že povolení ze strany ministerstva podléhá i videoloterní terminál, jakožto koncové zařízení centrálního loterního systému.

[49] V daném ohledu lze plně odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, kde byla uvedena následující argumentace vycházející z § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede Nejvyšší správní soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu na přesně uvedených konkrétních adresách. I umístění a počet jednotlivých terminálů tak musí být v povolení Ministerstva financí vymezeny a musí mu tedy podléhat.

[50] To ostatně našlo svůj výraz i v rozhodnutích Ministerstva financí ze dne 11. 1. 2010, č. j. 34/102590/2009, ze dne 8. 1. 2010, č. j. 34/102591/2009, ze dne 30. 6. 2009, č. j. 34/48712/2009, ze dne 28. 4. 2008, č. j. 34/33973/2008, a ze dne 19. 3. 2009, č. j. 34/18499/2009, která se týkala stěžovatele a na která stěžovatel poukazoval. Zde bylo umístění videoloterních terminálů konkrétních typů a identifikačních čísel povoleno na adresách specifikovaných v bodě 2. rozhodnutí ze dne 8. 1. 2010 a ze dne 11. 1. 2010, bodě 6. rozhodnutí ze dne 30. 6. 2009, bodě 7. rozhodnutí ze dne 28. 4. 2008 a bodě 6. rozhodnutí ze dne 19. 3. 2009.

[51] Povolení *jiné hry*, kam spadají i nyní stěžovatelem provozovaná zařízení, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k *doplnění* původně vydaného povolení ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“ (popř. zda tento výrok zní nějak jinak), není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry.

[52] Z důvodů uvedených v bodech [49] a [51], které vychází z rozsudku dne 13. 9. 2013, č. j. 5 Afs 32/2013 - 24, Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že videoloterní terminály, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí*. I z tohoto hlediska je proto namístě závěr, že podléhají místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích.

[53] Nelze se ztotožnit ani s dílčími závěry stěžovatele učiněnými na podkladu nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Ústavní soud se v citovaném nálezu zabýval výkladem zákona o loteriích, konkrétně potom otázkou, kdo je příslušným k povolování umístění interaktivních videoloterních terminálů. Ústavní soud sice v nálezu konstatoval, že „*charakter ILV* [interaktivních videoloterních systémů; pozn. zdejšího soudu]

neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona.“ Tuto část nálezu, která vychází z technických vlastností videoloterních terminálů, setrvale stěžovatel zdůrazňuje. Krajský soud i zdejší soud však vycházejí z toho, že technické vlastnosti nemohou být v případě jiných technických herních zařízení povolených ministerstvem určující. Navíc u těchto jiných technických zařízení je třeba dle názoru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 2 Afs 37/2013 - 26 naplnit znaky výherního hracího přístroje ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o loteriích jen do určité míry, tj. volněji (pokud by tomu tak nebylo, setřel by se v § 10a zákona o místních poplatcích rozdíl mezi provozovaným výherním hracím přístrojem a jiným technickým herním zařízením povoleným Ministerstvem financí). Tato část nálezu tak nevyvrací argumentaci, kterou zastává jak krajský soud či Nejvyšší správní soud.

[54] V citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 Ústavní soud též uvedl: „*Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu*“. Je tedy zřejmé, že i Ústavní soud přes jisté technické odlišnosti videoloterních terminálů od výherních hracích přístrojů v jejich užším vymezení dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích dospívá k závěru o značné shodě vnějších projevů těchto zařízení vůči uživateli (hráči). Tato značná shoda je přitom jednou ze součástí argumentace Nejvyššího správního soudu (srov. bod [44] tohoto rozsudku). Dle názoru zdejšího soudu je tak odkaz krajského soudu na posledně citovanou část nálezu Ústavního soudu zcela v pořádku. Je však třeba mít na paměti, že odkaz na označený nálezu může mít jen podpůrnou roli, jelikož podstatou nynějšího případu je výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ v § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, což nebylo předmětem daného nálezu.

[55] Vytýkal-li stěžovatel krajskému soudu, že užití výkladové metody vedly k výsledku pro stěžovatele nepříznivějšímu, což není v oblasti veřejného práva přípustné (porušení zásady *in dubio pro libertate*), ani zde mu nelze přisvědčit. Tento princip nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Krajský soud dospěl principiálně ke stejným závěrům jako Nejvyšší správní soud, přičemž šlo fakticky o nalezení konkrétního významu neurčitěho právního pojmu „jiné technické herní zařízení“ užitěho v zákoně o místních poplatcích. Aby mohlo dojít ke stěžovatelem tvrzenému pochybení, musel by být výkladu, který zastává Nejvyšší správní soud, postaven rovnocenný konkurenční výklad práva. Stěžovatel položil základ svého výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“ na ryze technických vlastnostech hry na interaktivních videoloterních terminálech a odhlížel od smyslu a účelu sporného ustanovení zákona o místních poplatcích. V daném případě se tedy nejedná o souboj dvou rovnocenných výkladů; Nejvyšší správní soud jasně a jednoznačně vyložil, proč výklad zastávaný stěžovatelem postavený na technickém hledisku herního procesu nemůže být rovnocenný, a vysvětlil, z jakého důvodu mají být předmětná herní zařízení zpoplatněna.

[56] Stěžovatel na podporu svého názoru o nutnosti aplikovat zásadu *in dubio libertate* rovněž poukazoval na skutečnost, že stejný pohled na výklad pojmu „jiné technické zařízení“ jako stěžovatel sdílelo rovněž Ministerstvo financí před Ústavním soudem v řízení

sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Se stěžovatelem lze souhlasit, že v předmětném řízení před Ústavním soudem Ministerstvo financí skutečně pro účely povolování interaktivních hracích terminálů apelovalo na neoddělitelnost koncového terminálu od na něj navázané centrální jednotky. Jak však bylo uvedeno již výše, Ústavní soud se v tomto řízení zabíral výkladem zákona o loteriích v rámci procesu vydávání povolení k provozování herních zařízení, které je zaměřeno na ochranu jiných veřejných zájmů, nežli řízení o zpoplatnění těchto zařízení. Závěry Ústavního soudu vyslovené v citovaném nálezu je proto v odlišných souvislostech zákona o místních poplatcích nutné používat pouze podpůrně.

[57] Za rozhodné pro závěr o existenci více rovnocenných výkladů nelze označit ani poslanecké rozpravy spojené s přijímáním zákonů, ze kterých stěžovatel dovozuje, že pojem „jiné technické herní zařízení“ způsoboval výkladové obtíže. Pro účely výkladu soudu je vždy rozhodné konečné znění příslušné právní normy, se kterým také soud při podání výkladu pracuje. Opakované novelizace a upřesňování terminologie zákona nepřispívají k právní jistotě, avšak v daném případě z nich nelze z výše uvedených důvodů dovodit nezákonnost výše předestřené výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“.

[58] Lze se ztotožnit se stěžovatelem, že zřejmě i s ohledem na rychlý technologický vývoj v oblasti herních zařízení zvolil zákonodárce pro účely zákona o místních poplatcích pojem „jiné technické herní zařízení“, který není terminologicky zcela určitý, nicméně jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 37/2013, vůle a zájem zákonodárce na zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů jsou zcela zřejmé a nepochybné.

[59] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce rozporující závěr krajského soudu o řádně zjištěném skutkovém stavu před správními orgány. Místní poplatek se v nynější věci vztahoval k 13 kusům jiných technických herních zařízení ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích. Ze stěžovatelova ohlášení k místnímu poplatku ze dne 1. 8. 2010 vyplynulo, že stěžovatel provozuje 12 kusů videoloterních terminálů a 1 kus American roulette, které byly zpoplatněny. Zdejší soud souhlasí s krajským soudem, že takto zjištěný skutkový stav rozporován nebyl. Za rozporování počtu terminálů či zařízení American roulette nelze považovat stěžovatelovo sdělení správnímu orgánu, že za předmět poplatku má být považován centrální loterní systém, nikoli terminály a na něj navazující ohlášení k místnímu poplatku pro centrální loterní systém. Spor o to, co je předmětem poplatku, zda centrální loterní systém jako celek či jednotlivé terminály, je spor o výklad práva, nikoli spor o skutkové okolnosti. Stěžovatel tak skutečně nespороval skutkovou okolnost, že provozoval American roulette a 12 interaktivních videoloterních terminálů, spороval právní výklad předmětu poplatku (tj. že předmětem poplatku nejsou terminály, ale centrální loterní systém, aniž by však namítal, že počet terminálů či zařízení American roulette byl zjištěn nesprávně). Pro svůj výklad, že předmětem místního poplatku jsou jednotlivé terminály, měly správní orgány dostatečně zjištěn skutkový stav.

[60] Tím, že nebyla sporná skutková okolnost o počtu terminálů, pak krajský soud zcela logicky odůvodnil nadbytečnost místního šetření v *Bowling bar Vysočina* a herně *Vysočina*. I s tímto hodnocením zdejší soud souhlasí.

[61] Nejvyšší správní soud dále vyhodnotil jako neopodstatněné stěžovatelovy výtky adresované krajskému soudu ohledně hodnocení soudu, že správní orgány postupovaly rozumně, když se přidržely metodického doporučení Ministerstva financí, dle něhož

místnímu poplatku podléhá každý interaktivní videoloterní terminál. Krajský soud ve svém rozsudku provedl vlastní posouzení předmětu místního poplatku, dospěl přitom společně se správními orgány ke shodnému výsledku jako zmíněné metodické doporučení. V takovém případě nemůže mít zdejší soud žádných námitek proti hodnocení krajského soudu, že byl rozumný postup správních orgánů, které se neodchýlily od závěrů daného metodického doporučení.

[62] K námitce, že místní poplatek neměl být v nynější věci doměřen, ale že měl být vyměřen v plné výši s tím, že ve správním rozhodnutí měl být vyznačen rozdíl mezi tvrzeným a vyměřeným místním poplatkem, zdejší soud uvádí, že jde o kasační námitku, která nemá předobraz v žalobních námítkách. Jde tak dle § 104 odst. 4 s. ř. s. o nepřípustnou kasační námitku, jelikož nic nebránilo tomu, aby byla uplatněna již před krajským soudem.

[63] Ze shodného důvodu je nepřípustná i námitka, že napadený platební výměr stejně jako rozhodnutí o odvolání neobsahovaly specifikaci zpoplatněných koncových zařízení. Tato námitka nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, ačkoli tomu nic nebránilo. I daná námitka je tak s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[64] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti (jejím bodu VI.) výslovně potvrdil, že doba provozu jeho jiných technických herních zařízení odpovídala celé době vyměřovacího období, nepovažuje zdejší soud za nutné v nynější věci reagovat na polemiku stěžovatele s těmi závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, dle nichž se místní poplatek vybírá za jiné technické herní zařízení povolené, nikoli však nezbytně nutně provozované. Stěžovatelem deklarovaný výklad, že i jiné technické herní zařízení musí být provozované, aby bylo předmětem poplatku, tak totiž v dané věci zjevně nemůže změnit jeho právní postavení. Ostatně na irelevantnost posuzování aspektu uvedení jiného technického herního zařízení do provozu v podmínkách nynější věci poukázal v kasační stížnosti sám stěžovatel.

VI. Závěr a náklady řízení

[65] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[66] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2014

JUDr. Radan Malík

předseda senátu